

JESEN JE ZAKASNILA

Jesen je zakasnila

Davno prije Jesen je počinjala svoju vladavinu u kolovozu.

No, jedne godine Jesen je zakasnila. Zakasnila je jer je izgubila svoje bojice, kistove i paletu na kojoj je miješala prekrasne jesenske boje. Tražila je i tražila...i zaboravila na vrijeme.

I tako su prolazili dani...

Nije znala što napraviti, a sva su ju djeca nestrpljivo čekala.

Vjetar joj je šapnuo da je na sjevernom polu vidio nešto šareno. Spakirala je svoje stvari u mali kovčežić i avionom otputovala na sjeverni pol.

Iznad Arktika skočila je iz aviona sa svojim šarenim kišobranom i pala u hladno Arktičko more. U vodi ju je svu smrznutu našao tuljan Arti i odvukao ju na kopno. Zbog hladnoće je izgubila svoju boju i počela je kašljucati.

Iz daleka ju je vidio polarni medvjed i ponudio joj svoj topao zagrljaj da se ne bi prehladila. Uskoro joj se boja vratila u lice. Uplašena ga je pitala je li negdje vidio njene kistove i boje. «Nisammm...», rekao je dubokim glasom. «Ali, mogu te odvesti do moje prijateljice snježne sove.» Dugo su hodali i pratili tragove bijeloga perja u snijegu.

Snježnu sovu su našli kako sjedi na niskim granama i čisti svoje perje. «Dobar dan, gospodo sova! Ja sam Jesen i izgubila sam svoje boje i kistove. Jeste li ih možda vidjeli?» «Nisam», odgovori sova. Pokazala im je tragove u snijegu koji su ih odveli do jata pingvina.

Pingvini su veselo stajali u redu i takmičili se u skakanju naglavačke. Ugledavši Jesen, brzo su se okupili oko nje i zaplesali ples dobrodošlice «Ajs, ajs, pingvin». «Jeste li vidjeli moje šarene bojice i kistove?» upita ih Jesen. «Eskimi su nam tvojom žutom bojom obojili vratove i sada smo carski pingvini.»

Jesen i mali pingvin Pin-Pin odveslali su na santi leda tražiti Eskime.

Na lijevom brijegu ugledali su iglue, kućice napravljene od leda. Oko njih su veselo plesala mala dječica obučena u kožne kaputiće s kapuljačama. «Jeste li vidjeli šarene bojice?» «Pa, naravno, već smo potrošili sve tople boje jer cijelu zimu crtamo njima.» Jesen se nije mogla ljutiti vidjevši radost u njihovim očima.

Oprostila se s njima i požurila natrag u Karlovac. Znala je da to nisu one prave, njezine bojice. A nedostaju i kistovi, paleta... Gdje bi to moglo biti?

Odlučila je preletjeti preko Kanade i obići cijelu Sjevernu Ameriku. Putovala je tako svijetom kako bi našla svoje izgubljene stvari. Bez svojih boja i kistova nije bila onakva Jesen kakvu svi poznaju. Tražila je i tražila, gledala svuda okolo.

Za oko joj je zapeo visoki Kip slobode i htjela ga je malo razgledati. Kip je imao svoje stražare. Jesen im je ispričala što ju muči, pa su tri stražara odmah odjurila tražiti kistove i bojice. Obilazili su trgovine, tavane i podrume po cijelom New Yorku. Na jednom tavanu pronašli su žutu, crvenu i puno smeđih boja. U podrumu jedne kuće bili su posloženi veliki i mali kistovi.

Dobra vila New Yorka čula je za veliku nevolju nesretne Jeseni pa joj je htjela pomoći. Čarobnim štapićem stvorila joj je sve te tražene stvari. Jesen se obradovala. Ali, nažalost, te bojice dobre vile kratko su trajale i brzo su ishlapile.

Jesen je vidjela da njena potraga nije završila. Mora ići dalje.

Odлучila je otići u Afriku. Čula je da u Africi ima puno gladne djece koja teško žive.

Roda, koja je letjela prema Africi, rekla joj je da su mnoga djeca gladna, siromašna i bolesna. Bojama i kistovima htjela su uljepšati svijet u kojemu žive.

Nacrtali su košare pune voća, slatkiša, igračaka... Poželjeli su i lijepu školu s igralištem i dvorištem.

Nacrtali su i izvor pitke vode. Zaželjeli su lijepe kuće, ceste, bolnice. Roda je rekla da su djeca koristila mnogo različitih boja.

Kada je Jesen došla k njima, pokazali su joj što rade. Jesen se sažalila nad njima i obećala im da će se ubuduće potruditi, makar na kratko, doći i do njih.

Hodajući zamišljeno, skoro se zaletjela u strašnoga lava.

Lav je srećom bio sit, pa je upitao Jesen što joj se dogodilo. Ona je gospodinu lavu ispričala cijelu priču. Zvala ga je «gospodine lave» jer je on to i bio: onako velik, moćan i opasan.

Kada je lav čuo njezinu priču, odmah je pozvao i obavijestio o tome druge životinje. Svi su ga bez riječi slušali, ipak je on njihov kralj.

Počeli su tražiti, a zaposlili su svaku životinju na koju bi naišli.

Pretražili su svaki kutak Afrike.

Bezuspješno!

Sa žaljenjem su to rekli Jeseni.

Ona se okrenula i otišla na drugu stranu prema prostranoj pustinji.

Tamo je opet ponovila cijelu priču merkatima i devama.

Na devi Devki prejahala je cijelu pustinju dok ju je Sunce neumoljivo žarilo.

Merkati su užurbano kopali po pijesku. Ni oni nisu ništa našli.

Sad je već bila tužna i umorna.

Najednom je odlučila zaroniti u prekrasne morske dubine Indijskog oceana koji se nalazi uz Afriku.

Možda su njezine bojice završile u moru?

Plivala je među hobotnicama, školjkama, ribicama, rakovima, pozdravljala morske alge. Bila je očarana tim predivnim svijetom, punim šarenih boja.

Odjednom je začula nježnu pjesmu. Pjesma ju je odvela do neobično lijepe morske sirene. Kosa joj je bila crvena kao koralji oko nje, rep je bio zelene boje poput morske dubine na kojoj su se nalazili, a oko vrata je nosila ogrlicu od bijelih bisera.

Jesen je upitala sirenu hoće li joj pomoći potražiti njene izgubljene bojice i kistove. Odmah su krenule u potragu.

Tražile su među podvodnim stijenama razgovarajući pritom s algama, pitale su svaku školjku i ribu koju su srele na putu, ali nigdje nisu mogle naći bojice ni kistove.

Jesen je zahvalila sireni na pomoći i rekla da će ići potražiti svoje bojice i kistove na drugo mjesto, u neko drugo more.

Preplivala je Crveno i Crno more te završila u Jadranskom moru. Tu je srela lignju koja se igrala sa svojim malim sestrama.

Uživajući u prizoru, Jesen ju upita: «Jesi li vidjela moje bojice?» «Nisam, ali ću ti pomoći potražiti ih.»

Njih dvije su tražile i tražile dok nisu srele hobotnicu, gospođu Krakić, koja je uređivala svoje duge krakove. «Gospođo Krakić, hoćete li nam pomoći tražiti bojice i kistove?» «Hoću», odgovori hobotnica.

Lagano zamahne glavom i brzim pokretima krakova krene za njima. Tako su njih tri nastavile potragu.

U morskim dubinama susrele su raka koji je sa svojim prijateljima istraživao olupinu nekog potonulog broda.

Radosno je prihvatio poziv neobičnog istraživačkog društva u potrazi za bojicama.

Prolazeći pored koraljnog grebena vidjeli su zvijezdu koja je izišla na kamen kako bi se malo sunčala. Svi su u isti glas povikali: »Morska zvijezdo, jesi li vidjela šarene boje?» «Nisam, a jeste li pitali dupina? On pliva po svim morima i mogao bi znati gdje su bojice i kistovi. Poći ću i ja s vama.»

Na dupina su naišli dok je uveseljavao djecu na palubi broda. Jesen ga upita: «Jesi li negdje u moru možda vidio moje bojice?» «Nisam», odgovori dupin nastavljajući s bezbrižnom zabavom.

Umorna od plivanja i tužna što nije pronašla boje, ostavila je morsko društvo i krenula dalje. Kad je isplivala na površinu mora, obasjala ju je mjesečina i odjednom se sjetila da su joj možda nestašne zvjezdice na nebu uzele stvari.

Odletjela je u svemir. Obilazila je planete.

Na Marsu se zaustavila.

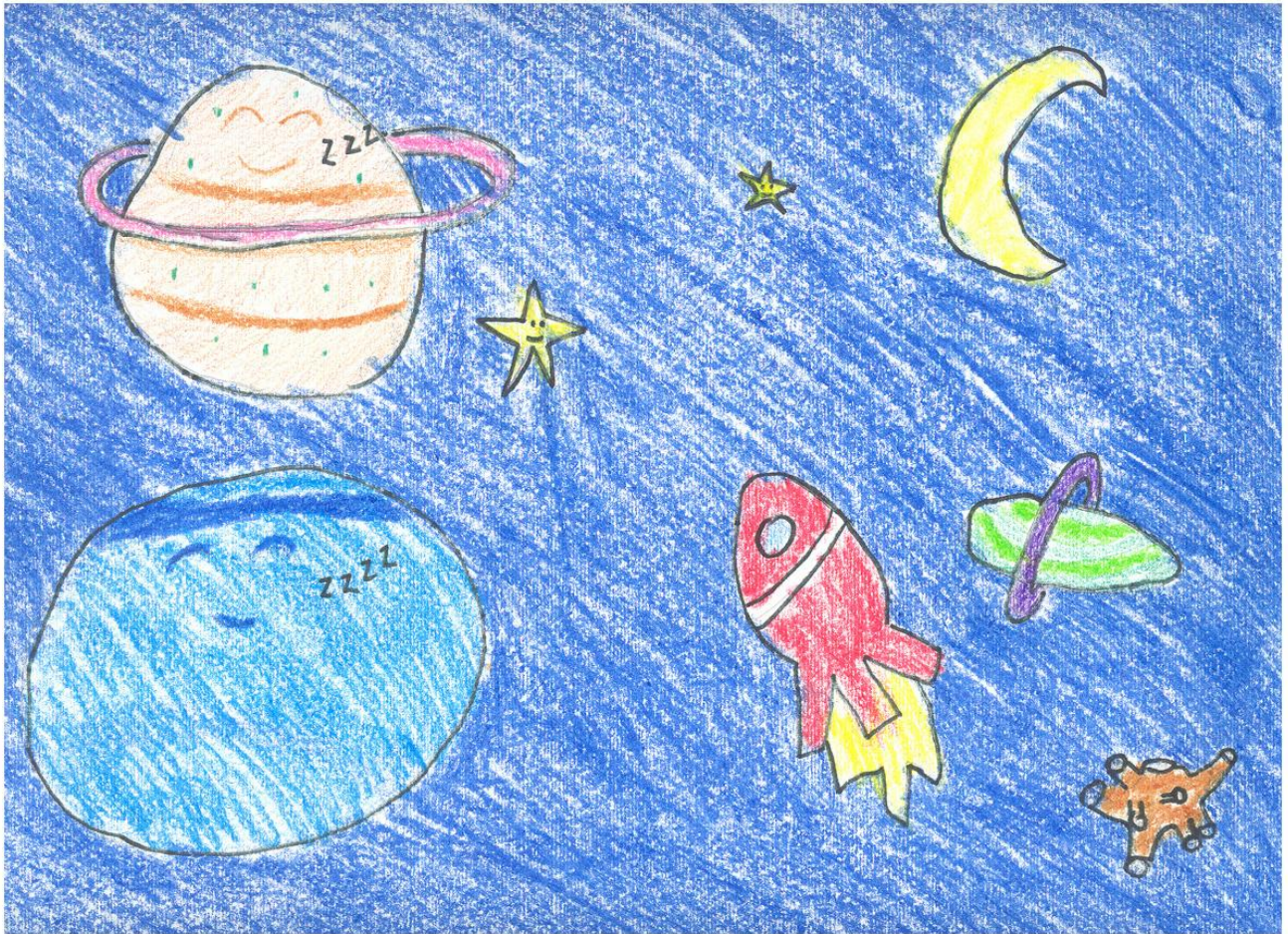
Susrela je vanzemaljce. Pitala ih je za svoje bojice: «Jeste li vidjeli žutu, smeđu i crvenu boju? A kistove? Moram obojiti parkove, šume i livade na Zemlji. Sve je još uvijek zeleno i ja već dosta kasnim.»

Vanzemaljci su rekli da nisu vidjeli bojice ni kistove. Posudili su joj raketu u kojoj je odletjela do zvjezdica.

Pitala ih je: «Jeste li vidjeli moje boje i kistove?»

«Nismo», odgovorile su zvjezdice.

Obišla je i ostale planete. Oni su bezbrižno spavali i nisu odgovarali. Vidjela je da od njih ne može očekivati pomoć pa je krenula prema Zemlji. Mjesec joj je putem svijetlio i žalosno klimao glavom. Rado bi pomogao Jeseni, ali nije znao kako.

Stigavši na Zemlju, našla se točno usred Zoološkog vrta u Zagrebu.

Na ulazu u ZOO vidjela je sovu. «Jesi li u noćnoj tišini čula da netko priča o izgubljenim bojama?» «Nisam», sova nije bila raspoložena za razgovor. Nastavila je spavati.

Jesen je krenula dalje i došla do lavova. I oni su spavali. Jesen se bojala lavova pa je na prstima, što je tiše mogla, nastavila dalje.

Prošla je pokraj tigrova, medvjeda, klokana i zmija, kornjača, šišmiša, nilskog konja, majmuna, vukova, deva, zebre, jelena, tvorova, te došla do morskih lavova kojima je upravo bilo vrijeme za ručak. Gledala ih je kako izvode razne trikove ne obraćajući pažnju na nju. «Oni su zatvoreni i sigurno ništa ne znaju», pomislila je.

Zato je krenula dalje i došla do jedne velike šume. Tu je srela medvjeda koji je slobodno lutao šumom. Upita ga: «Jesi li ti možda vidio moj pribor?» «Nisam, ali imam prijatelje u špilji koji bi ti mogli pomoći.»

Krenuli su u špilju. U špilji su susreli čovječju ribicu, pauka i šišmiša. Zamolili su ih za pomoć, a špiljski stanovnici su rekli da će im pomoći u potrazi. Čovječja ribica je pipkala i njuškala po jezeru, pauk je gledao po stijenama, a šišmiš je pretražio strop špilje.

Tražili su i tražili, ali pribor nisu našli.

Žalosna Jesen im je zahvalila na trudu i sva umorna izišla iz špilje na danje svjetlo.

Pitala je ljude gdje se sada nalazi. Rekli su joj da je u Slavoniji. Jesen je razgovarala sa psima, mačkama, svinjama. Došla je do konja koji joj je rekao da pita staru, mudru golubicu. Ona puno toga zna.

Ali, golubica se negdje izgubila. Nigdje ju nije mogla naći.

Umorna, Jesen je sjela ispod staroga hrasta.

S vrha hrasta najednom se čulo gugutanje. «Jesi li ti stara, mudra golubica?» Ptica je odgovorila da je. «Znaš li možda gdje su moje bojice i kistovi?» Golubica joj tada odgovori: «Draga moja, ovdje možeš naći samo kistove svih veličina. A boje kakve tražiš već dugo nisam vidjela.»

Jesen se oprostila od golubice, uzela pregršt kistova i krenula dalje.

Razmišljala je postoji li neki drugi način kako bi obojila prirodu. Došla je do velike hrastove šume i hodajući zamišljeno kroz nju skoro se zaletjela ježa Ježurku. I njega je zamolila za pomoć.

Koje li sreće! Ježurka je slikar. Zajedno su krenuli u potragu za bojama. Stigli su do rudnika zlata. Ježić Ježurka i Jesen zamolili su rudare da im daju malo žute i zlatne boje.

Nakon toga požurili su na dalek put u Švicarsku. Tamo se nalazi velika tvornica čokolade i bombona. Zamolili su radnike da im daju smeđu i crvenu boju.

Konačno su sve boje na broju!

Povratak je bio dug.

Jesen je u pratnji ježića Ježurke stigla kući nakon mjesec dana naporne potrage.

Zajedno su se bacili na ogroman posao. Šume su ih poprijeko gledale, a trava na livadama već je teškom mukom uspravno stajala.

Srećom, uz pomoć dobroćudnog ježića Ježurke i mrgodnog, nestrpljivog vjetra, posao je u tili čas bio završen.

Predivne zlatno-žute, smeđe i crvene boje vidjele su se svuda uokolo, iako s mjesec dana zakašnjenja.

Svi su se radovali i oprostili Jeseni njezinu nepažnju u čuvanju dragocjenih stvari.

Ljudi su se tako navikli i od tada, svake godine, Jesen dolazi u rujnu.

Učenici 2.a razreda:

Corina Butina

Jakov Dumbović

Lorena Gračanin

Ivana Krnežić

Vanesa Kari

Petra Ilić

Tea Lulić

Lovro Močnik

Bruno Narančić

Dario Narančić

Dolores Novović

Ante Ogřešević

Lukrecia Petrić

Monika Svetić Radočaj

Josip Štefanac

Dominik Tropčić

Dorja Turkalj

Mihael Zagorec

Učiteljica:

mr. Branka Fudurić

Lorena

Lukrecia

Monika

Corina

Tea

Josip

Petra

Dolores

Lovro

Dario

Evana

Vanesa

Jakov

Bruno

Dominik

Ante

Mihael

Dorja

